

საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლო CONSTITUTIONAL COURT OF GEORGIA

N 01/716
22/12/2023

716-01-2-202312221842

საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს მოსამართლის – გიორგი
კვერენჩილადის განსხვავებული აზრი საქართველოს საკონსტიტუციო
სასამართლოს 2023 წლის 15 დეკემბრის №3/5/1502,1503 გადაწყვეტილებასთან
დაკავშირებით

1. გამოვხატავ რა ჩემი კოლეგებისადმი – საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს პლენუმის წევრებისადმი პატივისცემას, იმავდროულად, „საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს შესახებ“ საქართველოს ორგანული კანონის 47-ე მუხლის შესაბამისად, გამოვთქვამ განსხვავებულ აზრს საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2023 წლის 15 დეკემბრის №3/5/1502,1503 გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის მე-4 პუნქტის „ბ“ ქვეპუნქტის იმ ნაწილთან მიმართებით, რომელიც შეეხება „საქართველოს მთელ ტერიტორიაზე საგანგებო მდგომარეობის გამოცხადებასთან დაკავშირებით გასატარებელ ღონისძიებათა შესახებ“ საქართველოს პრეზიდენტის 2020 წლის 21 მარტის №1 დეკრეტის (შემდგომში – საქართველოს პრეზიდენტის დეკრეტი) პირველი მუხლის მე-7 პუნქტის „ა“ ქვეპუნქტის კონსტიტუციურობას საქართველოს კონსტიტუციის 26-ე მუხლის პირველ პუნქტთან მიმართებით.

2. საქართველოს პრეზიდენტის დეკრეტის პირველი მუხლის მე-7 პუნქტის „ა“ ქვეპუნქტის საფუძველზე, საქართველოს მთავრობას მიენიჭა, საკუთარი დადგენილებით გათვალისწინებული კერძო სამართლის სუბიექტებისათვის და ამავე დადგენილებით განსაზღვრული წესის შესაბამისად, ცალკეული საქმიანობის აკრძალვის, შეზღუდვის ან განხორციელების დავალდებულების უფლებამოსილება. ჩემმა კოლეგებმა არ დააკმაყოფილეს №1503 კონსტიტუციური სარჩელი, მათ შორის, მოთხოვნის იმ ნაწილში, რომელიც სადავო ნორმის საქართველოს კონსტიტუციის 26-ე მუხლის პირველ პუნქტთან ფორმალურ შესაბამისობას შეეხებოდა. სწორედ ამ კონტექსტში, არ ვიზიარებ №3/5/1502,1503

გადაწყვეტილებით ჩამოყალიბებულ პოზიციას და სარეზოლუციო ნაწილის მე-4 პუნქტის „ბ“ ქვეპუნქტით შემოთავაზებულ გადაწყვეტას. მართალია, ვეტანხმები ჩემი კოლეგების არგუმენტაციას, რომ საქართველოს პრეზიდენტის 2020 წლის 21 მარტის №1 დეკრეტი მიუთითებს შრომის თავისუფლების უფლების შეზღუდვის უფლებამოსილების საქართველოს მთავრობაზე დელეგირების მიზნებზე, თუმცა, მიმაჩნია, რომ არც უშუალოდ სადავო რეგულაცია, არც საქართველოს პრეზიდენტის დეკრეტი არ განსაზღვრავს დელეგირებული უფლებამოსილების შინაარსს, ფარგლებსა და ნორმაშემოქმედებითი საქმიანობის განხორციელების პროცესში საქართველოს მთავრობისათვის სახელმძღვანელო კრიტერიუმებს.

1. საქართველოს კონსტიტუციის 26-ე მუხლის პირველი პუნქტით გარანტირებული უფლების შეზღუდვის ფორმალური მოთხოვნები

3. შრომის თავისუფლების უფლებასთან დაკავშირებული ნორმატიული აქტების შინაარსობრივ მახასიათებლებთან ერთად, საქართველოს კონსტიტუციის 26-ე მუხლის პირველი პუნქტი განსაზღვრავს ხსენებული უფლების შეზღუდვის ფორმალურ მოთხოვნებს. აღნიშნული კონსტიტუციური დებულების მიხედვით, შრომის უსაფრთხო პირობებისა და სხვა შრომითი უფლებების მოწესრიგებისათვის სამართლებრივი აქტის ფორმას ორგანული კანონი წარმოადგენს. მართალია ცალკეული საკითხის ორგანული კანონით მოწესრიგებაზე მითითება, თავისთავად, არ გამორიცხავს კონსტიტუციურად კომპეტენტური ორგანოს შესაძლებლობას, მოახდინოს ურთიერთობათა რეგულირების უფლებამოსილების დელეგირება სხვა ორგანოზე (იხ., საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2021 წლის 11 თებერვლის №1/1/1505,1515,1516,1529 გადაწყვეტილება საქმეზე „პაატა დიასამიძე, გიორგი ჩიტაძე, ედუარდ მარიკაშვილი და ლიკა საჯაია საქართველოს პარლამენტისა და საქართველოს მთავრობის წინააღმდეგ“, II-71), თუმცა აუცილებელია, უფლებამოსილების გადაცემა ექცეოდეს დელეგირების კონსტიტუციურად დასაშვებ ფარგლებში და დაცული იყოს დასაშვები დელეგირების სტანდარტები და კრიტერიუმები.

4. ნორმაშემოქმედებითი საქმიანობის უფლებამოსილების დელეგირების კონსტიტუციურსამართლებრივ ფარგლებთან და პირობებთან დაკავშირებული სტანდარტები, არსებითად, თავმოყრილია საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2021 წლის 11 თებერვლის №1/1/1505,1515,1516,1529 გადაწყვეტილებაში საქმეზე „პაატა დიასამიძე, გიორგი ჩიტაძე, ედუარდ მარიკაშვილი და ლიკა საჯაია საქართველოს პარლამენტისა და საქართველოს მთავრობის წინააღმდეგ“. მოცემული გადაწყვეტილებით, ერთი მხრივ,

განსაზღვრა სამართლებრივი ურთიერთობების რა კატეგორიასთან მიმართებით იკრძალება ნორმაშემოქმედებითი უფლებამოსილების სხვა ორგანოზე დელეგირება, ხოლო, მეორე მხრივ, იმ შემთხვევებთან მიმართებით, სადაც დელეგირება პრინციპულად აკრძალული არ არის, დადგინდა დასაშვები დელეგირების კრიტერიუმები. კერძოდ, კანონშემოქმედებითი უფლებამოსილების სხვა ორგანოსთვის გადანდობა არაკონსტიტუციური შეიძლება იყოს იმ შემთხვევაში, როდესაც ამას საქართველოს კონსტიტუცია პირდაპირ კრძალავს ან/და როდესაც დადგინდება, რომ გარკვეული უფლებამოსილების დელეგირებით კონსტიტუციური ორგანო საკუთარი კონსტიტუციური უფლებამოსილების განხორციელებაზე ამბობს უარს. ამასთანავე, დელეგირების დასაშვებად მიჩნევა არ ანიჭებს კარტ-ბლანშს იმ ორგანოს, რომელსაც ცალკეული უფლებამოსილებების განხორციელება კონსტიტუციურად ევალება და რომელიც საკუთარი უფლებამოსილების დელეგირებას სხვა ორგანოზე ახდენს. მოცემულ შემთხვევაში, საჭიროა, საკმარისი სიცხადით იყოს განსაზღვრული დელეგირების მიზნები, შინაარსი და ფარგლები.

5.დელეგირების მიზნების, დასაშვები ფარგლებისა და სტანდარტების თაობაზე შედარებით ვრცელი პოზიცია გამოხატული მაქვს განსხვავებულ აზრში საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2021 წლის 11 თებერვლის №1/1/1505,1515,1516,1529 გადაწყვეტილებასთან დაკავშირებით (იხ., მითითებული განსხვავებული აზრის მე-5–მე-13 პარაგრაფები). კვლავინდებურად ვიზიარებ ხსენებულ განსხვავებულ აზრში გამოხატულ პოზიციებს და ამჯერად მოკლედ შევეხები იმ მიზნებს, რომლებსაც ადამიანის ძირითადი უფლებებისა და თავისუფლებების შეზღუდვის უფლებამოსილების დელეგირების მკაცრ კონსტიტუციურსამართლებრივ ჩარჩოებში მოქცევა და დელეგირების სტანდარტების სკრუპულოზურად განსაზღვრა ემსახურება.

6.ნორმაშემოქმედებითი კომპეტენციის აღმასრულებელ ხელისუფლებაზე დელეგირების პირობების კონსტიტუციურ დონეზე განსაზღვრა მიზნად ისახავს სამართლის უზენაესობის პრინციპის განმტკიცებას, სახელმწიფო ხელისუფლების შტოებს შორის ინსტიტუციური ბალანსის შენარჩუნებას, ძალაუფლების გამიჯვნისა და შეკავება-გაწონასწოების მექანიზმის ქმედითობას, ძალაუფლების ხელისუფლების აღმასრულებელ შტოში კონცენტრაციის პრევენციას და, საბოლოოდ, ადამიანის ძირითადი უფლებებისა და თავისუფლებების დაცვას. დელეგირების დოქტრინა აგრეთვე მიმართულია დემოკრატიული ანგარიშვალდებულების პრინციპის განმტკიცებისა და სამართლიანი მმართველობის განხორციელებისაკენ. გარდა ამისა, დელეგირების კრიტერიუმების განსაზღვრა ქმედითი ბერკეტია დელეგირებული

უფლებამოსილების სათანადო აღსრულებისა და ამ ფარგლებში მიღებულ გადაწყვეტილებებზე *ex post* სასამართლო კონტროლის განხორციელებისათვის (იხ., აგრეთვე საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2019 წლის 2 აგვისტოს №1/7/1275 გადაწყვეტილება საქმეზე „ალექსანდრე მძინარაშვილი საქართველოს კომუნიკაციების ეროვნული კომისიის წინააღმდეგ“, II-25-28).

7.ამასთანავე, ბუნებრივია, ვიზიარებ გარკვეული საკითხების მოწესრიგების უფლებამოსილების დელეგირების პრაქტიკულ საჭიროებას თანამედროვე, მეტად ტექნიკურ და სპეციფიკურ/დარგობრივად მრავალფეროვან, კომპლექსურ ან/და მუდმივად ცვალებად სფეროში ურთიერთობების მოსაწესრიგებლად, თუმცა აღნიშნული ვერ გახდება კონსტიტუციურად ლეგიტიმირებული ორგანოს მხრიდან საკუთარი კონსტიტუციური ფუნქციების ნებაყოფლობითი დათმობის საფუძველი ან/და საშუალება. ადამიანის ძირითად უფლებებში და თავისუფლებებში თვითნებური, დაუსაბუთებელი ან/და გადაჭარბებული ჩარევის რისკის მინიმუმამდე დაყვანისათვის, მნიშვნელოვანია დელეგირებული უფლებამოსილების მიზნების, შინაარსისა და ფარგლების მკაფიოდ განსაზღვრა (იხ., საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2021 წლის 11 თებერვლის №1/1/1505,1515,1516,1529 გადაწყვეტილება საქმეზე „პაატა დიასამიძე, გიორგი ჩიტაძე, ედუარდ მარიკაშვილი და ლიკა საჯაია საქართველოს პარლამენტისა და საქართველოს მთავრობის წინააღმდეგ“, II-42-43).

2. სადავო ნორმის შესაბამისობა საქართველოს კონსტიტუციის 26-ე მუხლის პირველი პუნქტის ფორმალურ მოთხოვნებთან

8.საქართველოს პრეზიდენტის 2020 წლის 21 მარტის №1 დეკრეტის პირველი მუხლის მე-7 პუნქტის „ა“ ქვეპუნქტის მიხედვით, საქართველოს მთავრობას მიეცა, საკუთარი სამართლებრივი აქტით, კერძო სამართლის სუბიექტებისათვის ცალკეული საქმიანობის განხორციელების აკრძალვის, შეზღუდვის ან დავალდებულების უფლებამოსილება. იმავდროულად, საქართველოს მთავრობა თავადვე ადგენს იმ წესს, რომლის შესაბამისადაც, შერჩეული სუბიექტები საქართველოს მთავრობის მიერ განსაზღვრულ მოქმედებებს განახორციელებენ.

9.საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს პლენუმმა მიიჩნია, რომ საქართველოს პრეზიდენტის სადავო დეკრეტით საქართველოს მთავრობისათვის არ მომხდარა ფუნდამენტური მნიშვნელობის საკითხების მოწესრიგების უფლებამოსილების დელეგირება და, ამასთანავე, გასაჩივრებული ნორმა, გაცემული უფლებამოსილების კონტექსტში, საკუთარი მიზნის, შინაარსისა და ფარგლების გათვალისწინებით, საკმარისი სიცხადით შემოფარგლავს საქართველოს მთავრობის მოქმედების არეალს. კერძოდ, სადავო დეკრეტის

მიხედვით, შრომის თავისუფლების შეზღუდვის მიზანია პანდემიაზე შესაბამისი რეაგირება, საზოგადოებრივი უსაფრთხოების დაცვა, ქვეყნის მოსახლეობის სიცოცხლისა და ჯანმრთელობისათვის მოსალოდნელი საფრთხის შემცირება და სიტუაციის მართვა. საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს პლენუმის წევრებმა მიიჩნიეს, რომ რამდენადაც მხოლოდ ზემოაღნიშნული მიზნის მისაღწევად გააჩნია საქართველოს მთავრობას კერძო სამართლის სუბიექტების მიმართ სადავო უფლებამოსილების გამოყენების შესაძლებლობა, გასაჩივრებული რეგულირება ცხადად განსაზღვრავს მინიჭებული უფლებამოსილების შინაარსსა და ფარგლებს. მართალია, ვიზიარებ ჩემი კოლეგების მითითებას დელეგირებული უფლებამოსილების განხორციელების მიზნებთან დაკავშირებით, თუმცა ვერ დავეთანხმები პოზიციას, რომ პრეზიდენტის სადავო დეკრეტით საკმარისად არის შემოსაზღვრული საქართველოს მთავრობის სამოქმედო არეალი შრომის თავისუფლების უფლების შეზღუდვის კონტექსტში.

10.უპირველეს ყოვლისა, მსურს ყურადღება გავამახვილო იმ გარემოებაზე, რომ გასაჩივრებული რეგულაციის საფუძველზე, საქართველოს მთავრობას მიენიჭა საქართველოს კონსტიტუციის 26-ე მუხლის პირველი პუნქტით გარანტირებული შრომის თავისუფლების უფლების ფაქტობრივად ყველა უფლებრივი კომპონენტის შეზღუდვის უფლებამოსილება. კერძოდ, საქართველოს კონსტიტუციის 26-ე მუხლის პირველი პუნქტით გარანტირებულია სამუშაოს არჩევის, განხორციელების, შენარჩუნებისა და დათმობის თავისუფლების უფლება (იხ., საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს 2007 წლის 26 ოქტომბრის გადაწყვეტილება №2/2-389 საქმეზე „საქართველოს მოქალაქე მანია ნათაძე და სხვები საქართველოს პარლამენტისა და საქართველოს პრეზიდენტის წინააღმდეგ“, II-19). სადავო მოწესრიგების პირობებში კი, საქართველოს მთავრობას გააჩნია შესაძლებლობა, კერძო სამართლის სუბიექტებს როგორც შეუზღუდოს, აგრეთვე აუკრძალოს ან დაავალდებულოს ნებისმიერი იმ საქმიანობის განხორციელება, რომელიც პირდაპირ ან ირიბად დაკავშირებულია ახალი კორონავირუსის (COVID-19) მასობრივ გავრცელებასთან. იმავდროულად, საქართველოს მთავრობას მიენიჭა შრომის თავისუფლების უფლების შეზღუდვის ისეთი ინვაზიური ფორმების გამოყენების უფლებამოსილება, როგორებიც არის კონკრეტული საქმიანობის განხორციელების აკრძალვა და იძულებითი შრომა.

11.ზემოხსენებულის გარდა, სადავო რეგულაციის მიხედვით, საქართველოს მთავრობა, რაიმე სახელმძღვანელო კრიტერიუმის გარეშე, თავადვე განსაზღვრავს პირთა იმ წრეს, რომელთა შრომის თავისუფლების უფლების შეზღუდვის მიზნითაც შეიძლება იქნეს გამოყენებული სადავო წესი. უფრო კონკრეტულად, პრეზიდენტის გასაჩივრებული დეკრეტი სადავო ნორმით დადგენილი

შეზღუდვის ადრესატთა წრეს მხოლოდ „კერძო სამართლის სუბიექტებზე“ მითითებით შემოფარგლავს. აღნიშნული ცნება კი, თავის მხრივ, იმდენად ფართოა, რომ შესაძლებელია მოიცვას აბსოლუტურად ნებისმიერი ფიზიკური და იურიდიული, როგორც სამეწარმეო, აგრეთვე არასამეწარმეო, როგორც საქართველოს, აგრეთვე სხვა ქვეყნის პირი. ბუნებრივია, ვიზიარებ, რომ დელეგირების მექანიზმის გამოყენებისას, სადავო ნორმის ადრესატთა განსაზღვრა ვერ იქნება კონკრეტიკის მაღალი ხარისხის მატარებელი. ამგვარი მიდგომა თავად დელეგირების არსთან და დანიშნულებასთან მოვიდოდა წინააღმდეგობაში. მიუხედავად ხსენებულისა, საქართველოს პრეზიდენტის დეკრეტი, შრომის თავისუფლების შეზღუდვის უფლებამოსილების აღმასრულებელ ხელისუფლებაზე დელეგირებისას, ცალკეულ შემთხვევებში, ადრესატთა წრის შემოსაფარგლად მიუთითებს პირთა განათლებასა თუ შესაბამისი უფლებამოსილების ფლობაზე (მაგალითად, იხ., საქართველოს პრეზიდენტის დეკრეტის მე-7 მუხლის „ე“ ქვეპუნქტი). მიმაჩნია, რომ სულ მცირე, მსგავსი ტექნიკის გამოყენებით შესაძლებელი იყო სადავო ნორმის ადრესატთა წრის იდენტიფიცირება, რაც მეტად ნათელს გახდიდა დელეგირების შინაარსსა და ფარგლებს. საპირისპიროდ, მოცემულ შემთხვევაში, გასაჩივრებული რეგულაცია დელეგირების შინაარსისა და ფარგლების დავიწროების ამგვარ მცდელობასაც კი არ ითვალისწინებს.

12. საქართველოს პრეზიდენტის დეკრეტით ნათლად არც ის არის განსაზღვრული, თუ რა კატეგორიის საქმიანობების განხორციელების შეზღუდვა, აკრძალვა თუ ვალდებულების დაწესება არის შესაძლებელი საქართველოს მთავრობის მიერ. მაგალითისათვის, საქართველოს მთავრობას, სადავო ნორმის მოქმედების პირობებში, გააჩნია შესაძლებლობა, სრულად აკრძალოს, მათ შორის, ნებისმიერი კერძო საწარმოს, როგორც კერძო სამართლის სუბიექტის, ფუნქციონირება ნებისმიერ სფეროში, იქნება ეს დაკავშირებული სოციალურ-კულტურულ, საგანმანათლებლო, პროფესიულ-სამეცნიერო საქმიანობასთან, აგრარულ მეურნეობასთან, მრეწველობით, სამშენებლო თუ სატრანსპორტო სფეროსთან, საფინანსო-სადაზღვევო, ფარმაცევტულ, ჯანდაცვისა და სოციალურ მომსახურებასთან, ვაჭრობასთან და სხვ.. ბუნებრივია, აღნიშნული საქმიანობები, რაიმე სახის სახელმძღვანელო კრიტერიუმის დადგენის გარეშე, სხვადასხვა დოზით, პირდაპირ თუ ირიბად, შესაძლოა, დაკავშირებულ იქნეს ახალი კორონავირუსის (COVID-19) მასობრივი გავრცელების პრევენციის, პანდემიაზე შესაბამისი რეაგირებისა და საზოგადოებაში აუცილებელი საზოგადოებრივი უსაფრთხოების, ქვეყნის მოსახლეობის სიცოცხლისა და ჯანმრთელობისათვის მოსალოდნელი საფრთხის შემცირებისა და სიტუაციის მართვის მიზანთან. ამასთანავე, იმის გათვალისწინებით, რომ მკაფიოდ არ არის განსაზღვრული

სფეროები, რომლებთან მიმართებითაც საქმიანობის აკრძალვის უფლებამოსილება გააჩნია საქართველოს მთავრობას, სადავო ნორმის მოქმედების არეალმა შესაძლებელია დაფაროს არა მხოლოდ ეკონომიკური საქმიანობის განმახორციელებელი სუბიექტების, არამედ არასამეწარმეო (არაკომერციული) იურიდიული პირის საქმიანობის სფეროებიც. აღნიშნული კი, უშუალო და პირდაპირ ზეგავლენას ახდენს, სულ მცირე, ზემოხსენებულ პირებში დასაქმებული სუბიექტების შრომის თავისუფლების უფლების რეალიზაციაზე.

13.შესაბამისად, პირთა აბსტრაქტული წრისა და შრომითი ურთიერთობების განუსაზღვრელი კატეგორიის მიმართ შრომის თავისუფლების უფლების უფლებრივი კომპონენტების საკმაოდ ფართო სპექტრის შეზღუდვის შესაძლებლობის საქართველოს მთავრობისათვის მინიჭებას გააჩნია პრაქტიკულად შეუზღუდავი ხასიათი და, ფაქტობრივად, შესაძლებელს ხდის აღმასრულებელი ხელისუფლების მხრიდან ნებისმიერი ღონისძიების დამტკიცება-გამოყენებას, რომელიც, თუნდაც ჰიპოთეტურად, ხელს შეუწყობს პრეზიდენტის გასაჩივრებული დეკრეტის მიზნების რეალიზაციას. ამგვარი ვითარება კი, ფაქტობრივად, დელეგირების შინაარსისა და ფარგლების იდენტიფიცირების გარეშე მარტოოდენ საქართველოს კონსტიტუციის იმ მუხლზე მითითებას უტოლდება, რომლის შეზღუდვის უფლებამოსილებაც ენიჭება აღმასრულებელი ხელისუფლების უმაღლეს ორგანოს.

14.მნიშვნელოვანია ყურადღების იმ გარემოებაზე გამახვილებაც, რომ პრეზიდენტის სადავო დეკრეტის მიხედვით საქართველოს მთავრობა არა მხოლოდ იმას განსაზღვრავს ვინ, როდის, რა შემთხვევაში, დროის რა მონაკვეთში უნდა განახორციელოს ან თავი შეიკავოს კონკრეტული საქმიანობის განხორციელებისაგან, არამედ თავადვე შეიმუშავებს იმ წესს, რომლის შესაბამისადაც კერძო სამართლის სუბიექტებს შეეზღუდებათ, აკრძალებათ ან დაევალებათ ცალკეული საქმიანობის განხორციელება. მაშასადამე, აღმასრულებელი ხელისუფლების ორგანოების მოქმედების ფარგლების დადგენის ნაცვლად, პრეზიდენტის სადავო დეკრეტი იმ წესის შემუშავებასაც საქართველოს მთავრობას მიანდობს, რომლის მიხედვითაც კერძო სამართლის სუბიექტები თავად მთავრობის მიერ განსაზღვრულ მოქმედებებს შეასრულებენ.

15.ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, მიმაჩნია, რომ საქართველოს მთავრობის მოქმედების არეალი შრომითი საქმიანობის შეზღუდვის, აკრძალვის ან/და იძულებითი შრომის მომწესრიგებელი ნორმატიული აქტის შემუშავების პროცესში არ არის ზღვარდადებული მკაცრი საკანონმდებლო ჩარჩოებით. საქართველოს პრეზიდენტის დეკრეტი არ განსაზღვრავს სახელმძღვანელო პრინციპებსა და კრიტერიუმებს საქართველოს მთავრობისათვის. კერძოდ,

მკაფიოდ არ ადგენს სადავო უფლებამოსილების მთავრობის მიერ გამოყენების შემთხვევაში – როდის, პირთა რა წრისა და საქმიანობის რომელი კატეგორიის მიმართ გავრცელდება იგი. ამ ვითარებაში, საქართველოს პრეზიდენტის გასაჩივრებული დეკრეტი სადავო უფლებამოსილების გამოყენების წესის განსაზღვრის შესაძლებლობასაც საქართველოს მთავრობას მიაწოდებს. მსგავს პირობებში, მარტოდენ შეზღუდვის ლეგიტიმურ მიზანზე, თუნდაც განსაკუთრებულად აღმატებულზე, მითითება შესაძლებელს ვერ გახდის დელეგირებული უფლებამოსილების შინაარსისა და ფარგლების დადგენას. სწორედ ამიტომ, მივიჩნევ, რომ საქართველოს პრეზიდენტის 2020 წლის 21 მარტის №1 დეკრეტის პირველი მუხლის მე-7 პუნქტის „ა“ ქვეპუნქტი ეწინააღმდეგება საქართველოს კონსტიტუციის 26-ე მუხლის პირველი პუნქტით განმტკიცებულ შრომის თავისუფლების უფლების შეზღუდვის ფორმალურ მოთხოვნებს და, ამ საფუძველით, საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს პლენუმს არაკონსტიტუციურად უნდა ეცნო იგი.

საქართველოს საკონსტიტუციო სასამართლოს მოსამართლე

გიორგი კვერენჩილაძე

ასლი დედანთან სწორია

საქართველოს საკონსტიტუციო
სასამართლოს მდივანი

გიორგი თევდორაშვილი

სასამართლოს წევრი
ხელმძღვანელობა

